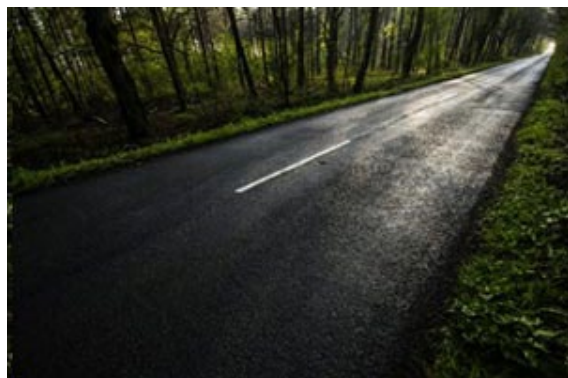

I huvudet på...

SVALNÄS

SKOLA & BEHANDLING

Är målet viktigare än vägen eller vägen viktigare än målet?

En vanlig dag i Svalnäs skola och dagbehandling är full av problematiska, överraskande, annorlunda och osäkra situationer. Uppgiften för såväl pedagoger som behandlare är att skapa sammanhang och mening – och fatta många och snabba beslut.

Handlingsplaner, manualer och teorier hjälper oss att rikta blicken och kan vidga vår förståelse, men har sina naturliga begränsningar. Det är då vi är hänvisade till våra bedömningar, tidigare erfarenheter och förmågor.

- *När är det för dålig stämning i bussen?*
- *Behöver vi avbryta utflykten?*
- *Är det bara i min mage det inte känns bra?*
- *Räcker det med min mage eller krävs det fler magar?*
- *Ska vi stå ut lite till så att det faktiskt blir bowling den här gången?*
- *Ska alla drabbas för att några missköter sig?*
- *Jävlas eleverna eller är uppgiften för svår?*
- *Borde vi ha kunnat förutse detta och planerat lite bättre?*

När vi reflekterar över fattade beslut på Svalnäs har vi lärt oss att det underlättar om vi undviker att värdera dem, utan pratar om dem som gjorda erfarenheter – att dra lärdomar av. Vi samlas varje vecka i något vi kallar metodforum, om detta kan du läsa mer [här](#).

Och apropå fattande av beslut - kanske är det som Jonna Bornemark skriver i DN - att omdöme snarare finns mellan människor än i individer? Kanske är vi bara kloka tillsammans? Kanske övar vi upp vårt omdöme när vi samtalar, reflekterar, vrider och vänder?

Vägen eller målet? Ja, båda förstås!

